

Arrest

nr. 141 202 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 22 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 1 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine, beschikt u over de Chinese nationaliteit en bent u op 10 augustus 1979 geboren in Clement Town, een Tibetaanse kolonie te India. U ging tot de tiende

klas naar school in Shimla waar u in een hostel verbleef tussen 1994 en 1997. De 12de klas maakte u af aan de Tibetan Nhero Memorial Foundation (TNMF) school in Clement Town waar u in 1999 afstudeerde. Door familiale problemen kon u niet verder studeren. Nadat u stopte met school bakte en verkocht u ongeveer tien jaar lang brood in Clement Town. U haalde onvoldoende inkomsten uit de verkoop en vroeg uw voormalige schooldirecteur om werk in de TNMF school. Van 2000 tot 2010 of 2011 werkte u als klerk in uw school. Op 24 november 2007 huwde u met uw vrouw Tsering Lhamo met wie u één dochter kreeg. U besloot in 2009 een winkeltje te huren in het Kharguyd klooster in Clement Town waar u samen met uw vrouw een kruidenierswinkel opende. Lokale winkeleigenaars kwamen twee of drie keer naar uw winkel om u te wijzen op de lagere prijzen van bepaalde producten in uw winkel waardoor hun verkoop daalde. Ze dreigden er mee uw winkel in brand te steken en dat de leveringen uw winkel niet meer zouden bereiken indien u uw prijzen niet optrok. U probeerde klacht in te dienen bij de politie, maar zij konden u niet helpen. Enkele jaren geleden werd een lokale organisatie voor het welzijn van de Tibetanen "Dhondupling Tibetan Youth Organisation" opgericht in Clement Town. U sloot zich gelijktijdig met de oprichting aan als gewoon lid en dit gedurende vijf of zes jaar. Elk jaar op 10 maart organiseerden jullie manifestaties voor de vrijheid van Tibet. De organisatie werd tijdens deze manifestaties door de politie nauwlettend in de gaten gehouden. Soms werden de leiders opgepakt of onder huisarrest geplaatst. U probeerde de politie te ontwijken. U kon tijdens uw laatste deelname aan de manifestatie op 10 maart 2012 aan de politie ontkomen en vluchtte naar een vriend bij wie u twee dagen bleef. De politie had u echter herkend en vroeg uw vader smeergeld te betalen om u verder met rust te laten. Hiernaast had u in India minder mogelijkheden om op te groeien, een moeilijke toegang tot medische zorg en goede scholen, en werd u geconfronteerd met discriminatie. Door deze moeilijke toegang tot de medische zorg en financiële moeilijkheden overleed uw zus Pema Lhamo in het jaar 2011. U en uw familie zorgen sindsdien voor haar dochter Nawang Lhamo. Na de dood van uw zus besloot u India te verlaten omdat u een betere toekomst voor uw familie wilde en omdat u niet langer als buitenlander wil gezien worden, maar erkend wil worden als vluchteling. Op 17 oktober 2012 reisde u onder begeleiding van een smokkelaar met een vals Indiaas paspoort per vliegtuig van Kolkata naar Parijs. U bereikte België per trein en vroeg hier asiel aan op 22 oktober 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw green book, uw Registration Certificate (RC), uw Identity Certificate (IC), uw geboorteakte, diploma's, huwelijksakte en een bevestigingsbrief van de CTA betreffende uw woonplaats en financiële moeilijkheden. Tevens legt u fotokopies voor van uw vrouw haar RC, "green book", IC, van uw ouders hun RC, de geboorteakte van uw dochter, van uw lidkaart van de jeugdorganisatie, van familiefoto's, artikels over de situatie voor Tibetanen in India en een brief van het interimkantoor in België.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw green book, uw Registration Certificate, uw identity certificate en uw geboorteakte) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Tsering Norden, geboren op 10 augustus 1979 geboren te Clement Town, India (CGVS, p. 2, 3). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 5, 6, 7, 8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, uw ouders in de Volksrepubliek China (VRC) zijn geboren en vervolgens in het jaar 1959 naar India zijn gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf en uw (politieke) activiteiten in India voor een Vrij Tibet een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 17 oktober 2012. U zou sinds uw geboorte in de Tibetaanse kolonie Clement Town in Dehradun hebben gewoond. U verbleef van 1994 tot 1997 in een hostel in Shimla waar u tot de tiende graad school liep. De 12de graad maakte u af in de TNMF school in Clement Town. Na de 12de klas verkocht u zelfgebakken brood, werkte u als klerk in de TNMF school tot ongeveer 2010 of 2011 en opende u nadien een kleine kruidenierszaak in het Khargyud klooster. Uw vrouw houdt tot op heden uw winkel open.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC (CGVS, p. 8, 9).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u een betere toekomst wilde en dat u gediscrimineerd werd in India. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde dat u India besloot te verlaten omdat u een betere toekomst wil voor uw familie en dat u niet langer als buitenlander gezien wil worden maar een statuut wil als vluchteling (CGVS p. 10). Het discriminerend gedrag van Indiërs zou eveneens een reden geweest zijn om India te verlaten. U zou niet geaccepteerd geweest zijn en men zou u Chinees of Nepalees genoemd hebben. Tibetanen zouden slechts naar 'gewone' scholen kunnen gaan waar het eten slecht is en de leerkrachten de leerlingen slaan (CGVS, p. 10, 11, 13). U stelde in deze context echter dat ook de arme bevolkingsklassen van India in deze scholen terecht komen en dat er evenzeer 'rijkere' Tibetanen naar de betere scholen kunnen gaan (CGVS, p. 11, 12). U verwees eveneens naar de gebrekkige toegang tot medische zorg en dat u eerst moet betalen alvorens u aanspraak op deze zorg kan maken (CGVS, p. 10, 12). U om meer uitleg gevraagd stelde u dat u altijd eerst een identiteitsbewijs gevraagd werd en dat u smeergeld moest betalen (CGVS, p. 10). Ook hier stelde u opnieuw dat ook Indiërs hier het slachtoffer van worden en dat deze behandeling niet uitsluitend betrekking heeft op de Tibetaanse bevolking (CGVS, p. 10, 12). Het gegeven dat u eerst (smeer)geld diende te betalen, is eerder een kenmerkend verschijnsel voor het wangedrag van een corrupte overheid of dienstensector in India, waar niet alleen Tibetanen het slachtoffer van zijn maar dat ook andere inwoners van India treft. Dergelijke feiten, hoewel betreurenswaardig, zijn onvoldoende zwaarwichtig om ze gelijk te stellen met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire bescherming. Deze hebben u blijkbaar ook niet weerhouden om van bij uw geboorte tot 2012 in India te (kunnen) wonen.

U kende tevens twee of drie keer problemen met lokale handelaars omdat de prijzen van bepaalde producten in uw winkel lager waren dan bij hen en zij hun verkoop zagen dalen (CGVS, p. 13). U volgde wel enkele dagen hun instructies om nadien uw prijs opnieuw te laten zakken. U wist niet meer precies sinds wanneer u deze problemen kende, maar het was ongeveer zes maanden na de opening van uw winkel. Over de opening van uw winkel kon u evenmin een eenduidig antwoord geven. Zo stelde u aanvankelijk dat het ongeveer in 2008 of 2009 was dat u begon met uw winkel om later te beweren dat dit in de winter van 2010 was (CGVS, p. 13, 14). Uw verklaringen omtrent deze problemen zijn dermate vaag dat de geloofwaardigheid ervan in het gedrang komt. U verklaarde dat u wel probeerde een officiële klacht in te dienen, maar de politie zei dat u het probleem zelf kon oplossen. Als de Indiase autoriteiten niet zouden ingrijpen bestaat steeds de mogelijkheid om zich te beroepen op de bijstand van Tibetaanse organisaties of departementen van de Central Tibetan Organisation (CTA). U stelde dat u de TNMF organisatie in Clement Town op de hoogte bracht van uw problemen zodat ze konden onderhandelen, maar u wist niet wat zij precies voor u deden. U voegde wel nog toe dat deze lokale

handelaars nadien niet meer naar uw winkel kwamen en dat dit probleem dus opgelost was (CGVS, p. 14). Uw vrouw houdt ook nog steeds de winkel open. Ook na uw vertrek zouden deze lokale handelaars niet meer langs geweest zijn. Uw vrouw vertelde enkel dat mensen van wie u geld leende om uw reis uit India te financieren langs waren gekomen om duidelijk te maken dat u hen zeker moet terugbetalen (CGVS, p. 14). Verder verklaarde u lid te zijn van een lokale organisatie in Clement Town die instond voor de vrijheid van Tibet zonder enige politieke inslag. U wist niet meer wanneer de organisatie opgericht werd en wanneer u precies lid werd van deze organisatie (CGVS, p. 16). U verwees hiervoor slechts naar een fotokopie van uw lidkaart, waar trouwens nergens op vermeld werd wanneer u zich als lid aansloot (CGVS, p. 15, 16). Op de vraag of u hierdoor ooit persoonlijke problemen kende, stelde u dat de politie extra patrouilleerde tijdens manifestaties en dat de leiders af en toe eens werden opgepakt, maar wat er verder met hen gebeurde wist u in feite niet. U zelf zou door de politie soms 'geplaagd' zijn waardoor u contacten met hen vermeed (CGVS, p. 16, 17). Wanneer u dan wel allemaal in contact kwam met de politie wist u niet meer. U kon enkel verwijzen naar de laatste manifestatie op 10 maart 2012 waarbij de politie u wilde slaan omdat u volgens hen teveel lawaai maakte (CGVS, p. 17). Nadat uw vader de politiemannen smeergeld betaalde werd u verder met rust gelaten (CGVS, p. 18). U werd nooit opgepakt door de politie (CGVS, p. 15). U verklaarde dat u nooit beroep hebt gedaan op de bijstand van Tibetaanse organisaties of departementen van de Central Tibetan Organisation (CTA). U heeft dit nagelaten hetgeen de ernst van de beweerde problemen danig ondermijnt. Tot slot stelde u niet terug te kunnen naar India omdat u de mensen vreest die u geld leenden om een smokkelaar te kunnen betalen en vreest opgesloten te worden in de gevangenis omdat de politie op deze manier smeergeld van uw familie zou kunnen vragen in ruil voor uw vrijlating (CGVS, p. 23). Deze vrees is echter een loze bewering die u op geen enkele manier kan staven. Uw vrees voor uw schuldeisers en de politie is louter financieel van aard en houdt geen verband met een van de vijf criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Evenmin houdt dit verband met de criteria inzake subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van diezelfde wet.

Er werd u gevraagd waarom u geen asiel hebt aangevraagd in Frankrijk na uw vertrek uit India. U verklaarde dat uw bestemming van in het begin België was (zie gehoorverslag CGVS p. 22). Dergelijke verklaring is niet afdoende. De vaststelling dat u geen asiel aanvraagde in Frankrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dat u India niet bent ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade.

U haalde verder geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke IC voorzien van een NORI-stempel in India. U stelde echter dat er geen NORI stempel aanwezig was in uw IC omdat u er nooit mee reisde. U gevraagd wat de stempel in uw IC dan wel betekende, stelde u slechts dat het geen visum is (CGVS, p. 21, 22). Dat u dus over een IC waarin wel degelijk een NORI-stempel werd aangebracht beschikt en het feit dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, u daarmee een visum kunt aanvragen bij de Indiase diplomatieke post van uw verblijfslid, verkeert u in de mogelijkheid om naar India terug te keren.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen. De documenten die u neerlegde vermogen niet bovenstaande appreciatie van uw asielmotieven in de positieve zin om te buigen. Ze weerleggen immers niets van bovenstaande vaststellingen. Uw "green book" ondersteunen uw herkomst uit Tibet, VRC. Uw RC staat dat u een verblijfsrecht had in India. Uw IC staat dat u over een reistitel beschikt. Uw geboorteakte staat dat u geboren bent in India. De documenten aangaande uw scholing staven deze opleidingen. Het attest van het Bureau van Tibet staat dat u in Clement Town woonde en dat u financiële moeilijkheden had en werd bovendien op uw eigen vraag geschreven (CGVS, p. 8). Uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter staven dat u in India gehuwd bent en dat u een dochter hebt. De afgedrukte artikels betreffen de algemene situatie en hebben geen betrekking op u persoonlijk. De fotokopies van de IC, de RC en "green book" van uw vrouw en de RC van uw ouders en de fotokopie van uw vrouw haar "green book" zeggen iets over de identiteit en hun verblijfssituatie, maar voegen verder niets toe aan uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u niet teruggeleid kan worden naar China doch wel kunt teruggeleid worden naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker steunt zijn eerste middel op de "Schending van artikel 1 van de Conventie van Geneva van 28/07/1951 gewijzigd door artikel 1 §2 van het Protocol van 31/01/1967 betreffende het status van Vluchtelingen en van artikel 48/3, 48/4 en 48/5 §4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980". Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de "Schending van artikel 48 /4 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980".

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens het land van herkomst

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale

bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De identiteit, nationaliteit en herkomst zijn dan ook de kernelementen in een asielprocedure. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerdde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.5. Er bestaat geen betwisting over verzoekers identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase en Tibetaanse documenten. Verzoeker legt een originele RC voor, uitgegeven op 27 september 1999 en jaarlijks verlengd tot 27 september 2013, waaruit blijkt dat hij op 10 augustus 1979 geboren is te Clement Town, Dehradun, India. Verzoeker legt tevens een originele IC voor, uitgegeven op 27 juni 2012 en geldig tot 26 juni 2022 en voorzien van een NORI-stempel, waaruit eveneens blijkt dat hij op 10 augustus 1979 geboren is te Clement Town, India. Hierin wordt tevens vermeld dat verzoeker een *“old passport cancelled and returned”* heeft. Ook het attest van het Bureau van Tibet en het Green Book (vertaling ter gehoor) vermelden dat hij in India geboren is.

2.6. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoeker legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat hij, zijn ouders (grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Verzoeker verklaart dat hij en zijn ouders de Tibetaanse nationaliteit hebben (gehoor p. 3, p. 5) en het is pas nadat de een opmerking van de dossierbehandelaar dat verzoeker zijn nationaliteit wijzigt in Chinees (gehoor p. 3). Verzoeker verklaart dat zijn ouders in Tibet zijn geboren, maar stelt tevens dat ze beiden al in 1959 *“door invasie van Chinezen toen”* naar India zijn gekomen (gehoor p. 5). Daargelaten nog de vraag of een dergelijk verhoor “neutraal” is, kan uit het administratief dossier blijken dat verzoekers ouders Tibet reeds ontvlucht zijn voor/tijdens de Chinese annexatie en zij nooit geregistreerd werden in China. Verzoekers grootouders en ouders hebben zich verder geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten maar niet bij de Chinese autoriteiten. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en bij de Indische autoriteiten. Zij bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning en de Dalai Lama verliet Tibet in 1959 (zie administratief dossier). Verzoeker is een derde generatie migrant, geboren buiten China uit ouders die niet geregistreerd zijn in China en aldus niet de Chinese nationaliteit genieten. Indien *in casu* de commissaris-generaal meent dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft of uit hoofde van de herkomst van zijn grootouders op automatische wijze kan verkrijgen, dan dient dit te worden aangetoond, minstens aannemelijk gemaakt worden. Dit is niet het geval, wel integendeel.

2.7. Vooreerst gaat de commissaris-generaal er aan voorbij dat het de Belgische asielinstanties niet toekomt zelf de nationaliteit te bepalen van de asielzoeker. De Raad benadrukte meermaals dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoeker te bepalen noch of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien geen nationaliteit kan worden aangetoond, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerdde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.8. Voorts stelt de COI Focus *“China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India”* dat *“De onduidelijkheid over de soevereiniteitsstatus van Tibet bestond tijdens de eerste helft van de twintigste*

eeuw zelfs in zekere mate voor de Chinese autoriteiten ook. Hoewel de diverse opeenvolgende Chinese centrale overheden zich formeel altijd tegen autonomie voor Tibet verzet hebben en Tibet altijd als een onlosmakelijk deel van China beschouwd hebben, was er geen sprake van een de facto Chinees bestuur of van de facto Chinese overheidscontrole in de Tibetaanse regio's. Het gevolg was dat de Tibetaanse machthebbers in Lhasa (de vertegenwoordigers van een soort feodale theocratie met de dalai lama aan het hoofd) gedurende de eerste helft van de twintigste eeuw de facto grote delen van Tibet als een onafhankelijke staat konden besturen."

2.9. Uit deze informatie over de volkstelling in China in 1953 kan niet blijken dat verzoekers voorouders geregistreerd waren bij de Chinese overheid aangezien *"Zo zou de lokale Tibetaanse overheid van de dalai lama in het kader van deze volkstelling laten weten hebben dat er 1 miljoen Tibetanen waren "in Tibet" en 1.7 miljoen Tibetanen "buiten Tibet"."* Ten slotte stelt de Tibet- en Hukou-expert, Fei-Ling Wang *"dat het quasi onmogelijk is na te gaan of de eerste golf van Tibetaanse vluchtelingen al geregistreerd waren onder het Hukou systeem vermits deze gegevens - voor zover ze nog bestaan - in politiearchieven bewaard worden en het dus quasi onmogelijk is om er toegang toe te krijgen". Dat deze expert hieruit besluit dat de Chinese autoriteiten de Tibetanen, los "van hun mogelijke niet-registratie, als Chinese staatsburgers beschouwden", kan bezwaarlijk verbazen wanneer de Chinese Volksrepubliek Tibet als hun grondgebied beschouwde. Hoe dan ook, zoals uit de COI kan blijken, dateert de instelling van de hukou-registratie van na 1958 zodat het hoe dan ook redelijk is aan te nemen dat deze pas na vele jaren afgerond werd en al zeker in de afgelegen hooggebergten bij de Tibetaanse nomaden zoals de voorouders van verzoekende partij, waar geen Chinees bestuur of slechts een bestuur in opbouw bestond.*

2.10. In de COI Focus *"China India De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India"* wordt voorts gesteld dat het staatsburgerschap van de Tibetanen die naar India gevlucht waren *"op zich, nooit een punt van discussie is geweest"*. Deze conclusie wordt getrokken uit onder meer een soort *"verwelkomingspolitiek"* die omstreeks 1995 werd *"gevoerd voor de Tibetanen die samen met de dalai lama naar India waren uitgeweken en die naar China wilden terugkeren voor familiebezoek of om zich er opnieuw te vestigen (...)"*. Hieruit kan echter niet rechtstreeks afgeleid worden dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit bezit. Immers, daargelaten dat geen bijzonderheden over deze *"verwelkomingspolitiek"* bekend zijn tenzij ze volgens de aangesproken landenexpert Barnett enkel gold voor de Tibetanen die *"berouwvol"* waren, is deze politiek intussen uitgedoofd. Waar de COI voorts de Tibet-expert E. Sperling citeert die stelt dat China de Tibetanen in ballingschap officieel beschouwt als *"Overseas Chinese Nationals"*, dan kan uit de toegevoegde informatie evenmin worden gehaald dat verzoekende partij automatisch de Chinese nationaliteit toekomt omdat haar (groot)ouders in Tibetaans China geboren zouden zijn. Dit klemmt te meer nu de COI toevoegt dat *"de particulariteiten van deze status niet in de nationaliteitswet opgenomen zijn"* en aldus niet kan blijken of dit meer is dan een gelegenheidsdocument om de reislustigen tegemoet te komen.

2.11. De beweerde mogelijkheid om op basis van artikel 17 van de Chinese nationaliteitswet via naturalisatie de Chinese nationaliteit te verkrijgen is irrelevant nu verzoekende partij geen dergelijke naturalisatieaanvraag voor China heeft ingediend. Voorts is artikel 4 van deze nationaliteitswet niet op verzoekende partij van toepassing nu zij niet in China geboren is. De partijen gaan er aan voorbij dat niet de hoofdzaak is of verzoekende partij mogelijk de Chinese naturalisatie kan aanvragen, maar wel of verzoekende partij thans de Chinese nationaliteit bezit. Tot slot, en niet in het minst, dient te worden benadrukt dat noch de asielinstantie en *in casu* evenmin de verzoekende partij, zich kunnen substitueren in de appreciatiebevoegdheid die uitsluitend de Chinese autoriteiten toekomt bij de behandeling van een desbetreffende naturalisatieaanvraag. Verzoekende partij toont, ook ter terechtzitting, niet aan de Chinese nationaliteit te bezitten.

2.12. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf, waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Registration Certificate die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Eenzelfde conclusie geldt voor de discussie inzake refoulement naar China nu niet kan worden ingezien waarom China een derdelander zou toelaten, noch hoe India een dergelijke poging zou ondernemen ten opzichte van een persoon die in India geboren is en geen band met China aantoon. Verzoekende partij is op dit punt louter theoretisch. Immers uit de “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.13. Voorts kan uit onderzoek van talrijke rapporten en uit de gesprekken met diverse partners in India niet blijken dat er op dit punt grond is voor ongerustheid bij de Tibetanen. De “COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, vermeldt dat *“Onafhankelijk van elkaar hebben gesprekspartners tijdens de Cedocamissie bevestigd dat Tibetanen in India geen enkel risico lopen om naar China te worden gedeporteerd. [gesprek met bevoegde Indiase autoriteiten en Indiaas advocaat die jarenlang Tibetanen bijstaat]”* en *“Ook in de geraadpleegde literatuur kon er geen concrete informatie gevonden worden over een effectief geval van refoulement sinds het ontstaan van de Tibetaanse gemeenschap in ballingschap. Alleen het CTA Department of Security was op de hoogte van veroordeelde criminelen die in het verleden uit India gedeporteerd werden. Maar, wanneer dit in recente jaren is voorgevallen, zouden deze personen de facto alleen maar naar de grens gebracht zijn en “gevraagd zijn om over te steken” [gesprek met een vertegenwoordiger van het CTA Security Department].* Ook de SP (Police) van Kangra heeft verklaard dat deportaties weliswaar als afschrikkingsmiddel worden gebruikt maar hij onderlijnde hierbij dat Tibetanen *de facto* nooit verplicht worden om India te verlaten. Men zou ze achterlaten in een grensgebied of buiten de grenzen van een district. Volgens een rapport van het US State Department vonden er in 2012 geen refoulements plaats van vluchtelingen. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden.

2.14. Ter terechtzitting menen de partijen dat hun motieven en argumenten naar India staande blijven. Verzoekende partij betwist niet dat zij geen enkele nationaliteit kan aantonen en India het land is waar ze vandaan komt, ze volhardt wel in de argumenten dat de Tibetanen in India geen vast verblijf en bescherming hebben en er aldus nog steeds sprake kan zijn van refoulement naar China. Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet aantoonde vervolgd te zijn in India en zij wel het recht heeft om naar India terug te keren.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”).

2.16. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

2.17. Verzoeker blijft bij louter theoretische verklaringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Verzoeker legt immers zijn originele RC voor, uitgegeven op 27 september 1999 en jaarlijks verlengd tot 27 september 2013. Hieruit kan blijken dat verzoeker een legaal en continu verlengd verblijfsrecht genoot in India. Verzoeker kon deze RC telkens laten verlengen en verklaart hierbij geen problemen (gehoor p. 8). Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij nu in het verzoekschrift beweert geen RC te hebben terwijl hij zelf zijn originele RC voorlegde. Voorts heeft verzoeker ook een IC die 10 jaar geldig is. Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.18. Verzoeker kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers ook ter terechtzitting betwist verzoekende partij niet dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging.

2.19. Verder bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier (en de updates) *"dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)".* Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Ook verzoeker is geboren in India waar hij zijn hele leven heeft gewoond tot hij naar België kwam. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd. Verzoeker en zijn familieleden hebben steeds ongemoeid en veilig in India verbleven.

2.20. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Verzoekers loutere bewering dat

Tibetanen ernstig gediscrimineerd worden in India, wordt niet geadstrueerd middels objectieve informatie; derhalve blijft dit een boue bewering die niet vermag de objectieve informatie te weerleggen.

2.21. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker kon in India ongemoeid wonen, studeren en werken. Verzoekers familie verkreeg (in bruikleen van de Tibetaanse gemeenschap) een huis en land in India (gehoor p. 3). Verzoeker is tot de twaalfde klas naar school gegaan. Verzoeker werkte als broodbakker, klerk en opende een kruidenierswinkel, die zijn vrouw nog altijd open houdt. Verzoeker kan aldus niet ernstig beweren dat hij niet zelfstandig kon leven. Verzoekers ouders werkten als dagloners, verzoekers broer werkt bij het leger en verzoekers zus werkt in een missionary hospital. Aldus kan *in casu* niet blijken dat verzoeker geen onderwijs kon genieten, noch dat hij geen toegang tot de arbeidsmarkt had, noch dat hij geen zaak kon uitbaten, noch dat hij geen woonplaats had. Dat verzoeker smeergeld diende te betalen bij het verkrijgen van medische zorg is betreurenswaardig, doch hieruit kan geen zwaarwichtige noch een etnische discriminatie blijken, wat verzoeker ook beaamt nu hij stelt dat dit ook gebeurt bij Indiërs die arm zijn, noch kan blijken dat corruptie en afzetterij niet alle geledingen van de Indische maatschappij treffen en evenmin dat dit hem de toegang tot gezondheidszorg heeft verhinderd. Verzoekers bewering waar hij stelt dat Tibetanen, maar ook arme Indiërs niet de financiële middelen hebben om goed onderwijs te genieten, kan evenmin als een zwaarwichtige noch een etnische discriminatie beschouwd worden. Verzoekers financiële problemen, stress en *“geen gemakkelijke levensomstandigheden”* komen evenmin in aanmerking voor internationale bescherming. Dat verzoeker aan een lagere prijs verkocht dan de omliggende winkels en hierdoor problemen verkreeg, kan bezwaarlijk gezien worden als een asielrechtelijke reden. Daarenboven hielden de bedreigingen op nadat verzoeker een beroep had gedaan op de tussenkomst van een Tibetaanse organisatie, noch kan blijken dat zijn vrouw die momenteel de winkel openhoudt, hierdoor nog problemen ondervindt. Evenmin kan bij verzoekers politieke activiteiten enige concrete, ongeoorloofde vervolging blijken; het loutere feit dat verzoekers vader smeergeld betaalde aan de politie, kan evenmin gezien worden als een zwaarwichtige noch etnische vervolging. Verzoeker heeft evenmin de CTA gecontacteerd inzake zijn verklaarde problemen. Waar verzoeker nog stelt vervolging te vrezen omdat hij beweerdelijk met een vals Indisch paspoort gereisd heeft, is dit vooreerst een loutere, niet-geadstrueerde bewering, die zelfs ondermijnd wordt door de vaststelling in de objectieve informatie dat *“Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing”* en die daarenboven, zoals *infra* beoordeeld, niet geloofwaardig is.

2.22. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.23. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker voldoet hier geenszins aan. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732; RvS 1 december 2011, nr. 216.653). Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Daarenboven is geenszins aangetoond dat het hier vergelijkbare zaken betreft.

2.24. Verzoeker beperkt zich in dit verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas (discriminatie van Tibetanen, geen gemakkelijke levensomstandigheden) en het beklemtonen van de waarachtigheid

ervan maar laat na dit enigszins te concretiseren en geobjectieerde elementen aan te voeren. Verzoeker weerlegt dan ook op dit punt geenszins de conclusies van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Verzoekers loutere beweringen dat hij vervolging dient te vrezen wegens het indienen van een asielaanvraag, dienen beoordeeld te worden naar verzoekers land van gewoonlijk verblijf en wordt niet aangetoond dat dit in India het geval is. Verzoeker is manifest niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.25. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Hij heeft zijn familie die legaal in India verblijft. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet kan terugkeren naar India en zijn familie. Verzoeker zou ervoor gekozen hebben illegaal te reizen, wat hij niet aantoonst en ook thans blijft verzoeker op dit punt bij loutere beweringen. Het is niet aan de commissaris-generaal om het tegendeel aan te tonen in zoverre dit al mogelijk zou zijn. Bovendien legt verzoeker een originele IC voor, die nog geldig is tot 26 juni 2022 en voorzien van een NORI-stempel. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing aangezien verzoeker een IC met NORI-stempel heeft – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.26. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen zijn originele IC voor te leggen. Verzoekers bewering *“In de beslissing of het administratief is echter nergens terug te vinden, dat er voor verzoeker geen risico is om van India teruggestuurd te worden naar China of dat verzoeker toegelaten zou worden op het Indiase grondgebied. (zie supra)”* is verder niet ernstig gezien de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

2.27. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.28. Verzoeker is niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonst dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.30. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK